

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

CARL ALSTRUPS KÆLIGHED PAA AKTIER

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

Carl Alstrup's Kærlighed paa Aktier

Films-Farce i 3 Akter, 50 Afd.

Af Paul Sarauw

Optaget af Nordisk Films Co.

Als »FOTORAMA«
ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst
o. a. lign. Materiale, med absolut Eneret.
Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatnings-
krav gældende mod Vedkommende.

Personerne:

Jean Valeur, Student	Carl Alstrup
Chanteloup, Sikkerhedsnaalefabrikant . . .	Bertel Krause
Madeleine, hans Datter	Stella Lind
Baronesse Elvira de Compiègne	Olga Svendsen
Ventour, Skrædermester	Jr. Buch
Bobinet, Skomager	Chr. Shrøder
Studenter, Kreditører og Aktionærer i A/S Tro, Haab & Kærlighed.	

Man skal helt tilbage til de store Alstrup-
Lytspil for et Par Aar siden for at finde en
Films-Farce, der kan staa Maal med denne.

Et uimodstaaeligt Lune, et bedaarende Smil,
en dristig Handling, en bragende Laffter — det
er, hvad der skaber og fastslaar Sukces'en!
hvem har et saa trofast Publikum som

Carl Alstrup?

Hans Navn paa en Plakat — og huset er ud-
søgt! han er netop saa barok og vittig i
sine Indfald, at vi alle morer os hjerteligt
over ham, og derfil af Ndre just saadan, at
mange af det svage Køns smukke Medlemmer
gerne saa sig i Besiddelse af en

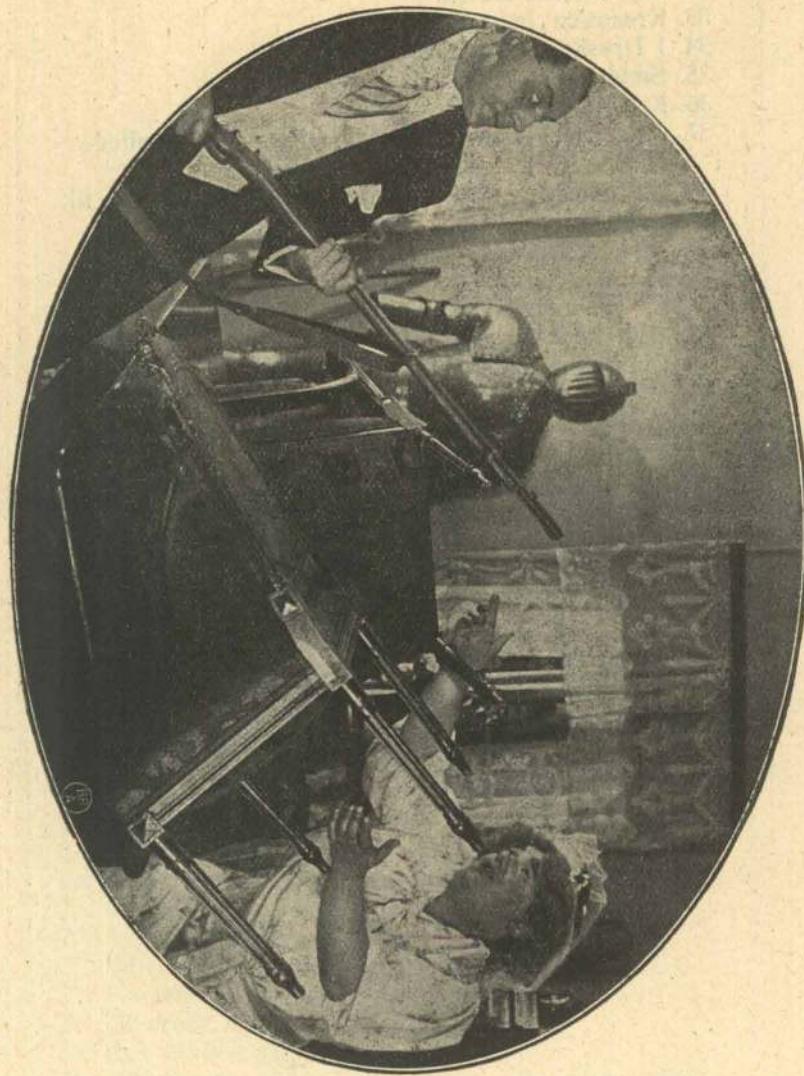
Alstrupsk Kærligheds-Aktie!

Afdelingerne:

1. I Studenternes fattige Bo.
2. Ikke en rød Øre!
3. En Spadseretur.
4. Et Hvil i Parken.
5. Den skønne Madeleine.
6. »Lige en Pige for mig!«
7. Et Hvil paa Bænken.
8. »Sikken en dejlig Hund!«
9. Uden Svar.
10. »Jeg holder osse saa meget af Hunde!«
11. Smækfornaermet.
12. Tilbage til Vennerne.
13. Et letsindigt Væddemaalet.
14. En ilsom Flugt mod Hjemmet.
15. I bedste Puds!
16. Hos Millionær Chanteloup.
17. »Vil De melde mig hos Hr. Chanteloup.«
18. »Jeg vilde gerne have Deres Datter.«
19. En Førsteklasses Svigersøn!
20. Smidt ud!
21. Atter hjemme.
22. En gevaldig god Idé.
23. Kreditorerne sammenkaldes.
24. »A/S Tro, Haab og Kærlighed« stiftes.
25. Enstemmigt vedtaget.
26. Avisannoncen og Portrættet.
27. Udhalet som Greve.
28. Paa Hotellet.
29. De vrede Aktietegnere.
30. Hos Madeleine.
31. »Vil De paa mine Vegne tegne mig for hele Beløbet.«

32. Sagførerens Besøg.
33. Krøsus'en Jean Valeur.
34. I Droske til Millionæren.
35. Smidt ud for anden Gang!
36. Kreditorerne misfornøjede.
37. Madeleines Brev gyder nyt Haab i de Skuffedes Hjerter.
38. Meddelelsen om den adelige Frøkens Trang til Ægteskab.
39. Afsted til hendes »Gods«.
40. Vielsen i Orden.
41. En usædvanlig Bryllupsnat!
42. Ægte Adelsmand.
43. Det tredie Besøg hos Millionæren.
44. »Her er mit Adelspatent!«
45. Madeleine opsøger i sin Fortvivlelse Jean.
46. Paa Kærlighedens Vinger.
47. Alt i den skønneste Orden.
48. Fine Kurser paa Aktierne i »A/S Tro, Haab og Kærlighed«.
49. Millionærens Velsignelse.
50. Ende.

Den paa Gods og Guld saare fattige Student Jean Valeur stifter en Dag Bekendtskab med Millionær datteren Madeleine Chanteloup. Han bliver straks forelsket i den unge Pige og lægger ikke Skjul paa sine Følelser for hende. Madeleine finder det imidlertid mest passende for en Dame af hendes Stand at vise sig overlegen og affejende over for sin nyeste Tilbeder — skønt hun i Virkeligheden syntes godt om ham.

Et Par af Jeans Kammerater, der har været Vidne til hans tilsyneladende Opræden som Don Juan, morer sig kosteligt over hans Nederlag og raader ham til for Fremtiden at lade være med at forelske sig i Millionær døtre. Vennernes Drillerier gør blot Jean endnu mere opsat paa at vinde den unge Pige — og han vædder med dem om, at hun — inden der er gaaet et halvt Aar — skal være hans Kone.

Jean hører ikke til de Mennesker, der opsætter til i Mor-

I Hovedrollen

CARL ALSTRUP

gen, hvad der kan gøres i Dag. Han gør sig saa elegaht som mulig og gaar straks hen til Millionæren og udbeder sig hans Datters Haand. Til hans ubehagelige Overraskelse er Hr. Chanteloup ikke villig til at opfylde hans Ønske — men lader ham sætte paa Porten. Jean er ikke helt tilfreds med Bejler-færdens Forløb, men han trøster sig med, at selv om Slaget er tabt denne Gang, har han Tid til at vinde et nyt. Han spekulerer over, hvorledes han nu bedst skal gibe Sagen ad, og Resultatet af hans Overvejelser bliver, at han sender Bud efter alle sine Kreditorer. Disse møder fuldtallige op med Skräder Ventour og Skomager Bobinet i Spidsen,— og for disse brave Mennesker udvikler Jean sin sidste, geniale Idé. Den gaar ud paa, at der skal dannes et Aktieselskab, benævnet A/S Tro, Haab og Kærlighed, til Fremme af Ægteskab mellem ham og Millionærdaetteren Madeleine Chanteloup. Kreditorerne skal

være Hovedaktionærer i Selskabet og skal have udbetalt det dobbelte af deres Tilgodehavende den Dag, Medgiften falder. Forslaget modtages med almindelig Begejstring, og man bestemmer, at Skräderen og Skomageren skal danne en Slags Kontrolkomité, og at der skal averteres efter en Aktiekapital paa 50,000 Francs.

Den næste Dag finder Jean sit vellignende Portræt i Aviserne samt en indtrængende Opfordring til at anbringe 50,000 Francs i et solidt og rentabelt Foretagende, som det er hans Hensigt at starte.

Han føler sig overbevist om, at Annonen nok skal gøre Virkning, og efter at han — ved sine Kreditorers Hjælp — er blevet udhalet som en Greve, tager han hen paa det Hotel, som han i Annonen har opgivet som Mødested. Skräderen og Skomageren følger ham, iført et Par stilfulde Tjenerlibrier.

Madeleine har ogsaa læst Avertissementet og forstaaet, at det er hendes frejdige Student, der søger Driftskapital. Gennem sin Sagfører stiller hun de 50,000 til hans Disposition — uden dog at røbe, at det er hende, Pengene kommer fra.

Jean føler sig nu som en ren Krøsus og opsøger øjeblikkelig Millionæren, for hvem han gentager sit Frieri. Nu er han ikke en fattig Student længere — men en velhavende Partikulier — forklarer han. Dette gør dog ikke noget større Indtryk paa Millionæren — og Jean bliver for anden Gang smidt ud. Hverken den uheldige Frier eller hans Kreditorer er rigtig glade for den Vending, Sagen har taget, — men de fatter dog atter Haab, da Jean faar et Brev fra Madeleine, hvori hun forsikrer ham, at han er den eneste, hun vil giftes med. Desværre vil hendes Fader imidlertid have, at hun skal gifte sig med en Adelig. — — — En af Kreditorerne kommer nu plud-

selig i Tanker om, at han lige har læst i en Avis, at en adelig Frøken, der maa have været gift for at kunne opnaa et Familielagat, søger et kun døgnvarigt Ægteskab med en nobel Herre, som til Gengæld vil faa Titel af Baron.

Jean er straks klar over, at det er lige noget for ham, og han og hans uadskillelige Følgesvende begiver sig straks ud til den ægteskabssøgende Dame, der er en Baronesse Elvira de Compiègne.

De venter at træffe hende i et pragtfuldt Slot, men Slottet viser sig at være en prunkløs Daglejerhytte, og Baronessen selv ligner mest af alt en velnæret Kokképige. Man forstaar derfor, at Jean har mest Lyst til at løbe sin Vej, men Skomageren og Skræderen tvinger ham til at blive, og før den ulykkelige Ægteskabskandidat er kommen rigtig til Besindelse, er han viet til Baronesse Elvira, hos hvem han altsaa

er nødt til at tilbringe de første 24 Timer. Den nygifte Ungmø viser sig at være af et meget kærligt Gemyt, og Jean har det største Besvær med at holde hende paa Afstand. Omsider slaar dog hans Befrielses Time, og han trekker sig skyndsomst tilbage med sit nyerhvervede Adelspatent i Lommen.

For tredie Gang opsøger han nu Millionæren, og da denne ser uigendrivelige Beviser for, at den standhaftige Bejler er blevet Baron, siden han sidst havde Æren af hans Besøg, modtager han ham med aabne Arme. Men ikke saa snart har Madeleine faaet Nys om, at der er kommen en Baron for at fri til hende, før hun flygter hjemme fra — efterladende et Brev, hvori hun skriver, at hun ikke vil giftes med nogen Baron, og at hun søger Tilflugt hos sin elskede Student. Millionæren opdager hendes Flugt, finder Brevet, og da han af Datterens Kammerpige faar at vide, hvor den elskede Student

bor, skynder han sig hen til hans beskedne Bolig. Han maa tilkalde Politiassistance for at faa Madeleine til at tage med sig hjem igen — og Hovedaktionærerne i Aktieselskabet følger forbitrede efter den despotiske Fader.

Jean er imidlertid blevet ked af at vente og har allerede besluttet sig til at tage sit gode Tøj og gaa, da Chanteloup kommer slæbende med den ulykkelige Madeleine.

Først nu bliver hun klar over, hvem det er, hendes Fader vil have hende gift med, og jublende kaster hun sig om Hal-sen paa Jean.

Saaledes gik det til, at Jean vajndt sit Væddemaal — og kort Tid efter kunde Aktionærerne i A/S Tro, Haab og Kær-lighed notere et tilfredsstillende Udbytte.

Nyt Program fra Lørdag den 1ste December.

Tangermünde.

Interessant og belærende.

Carl Alstrups Kærlighed paa Aktier.

Films Farce i 3 Akter, 50 Afd.

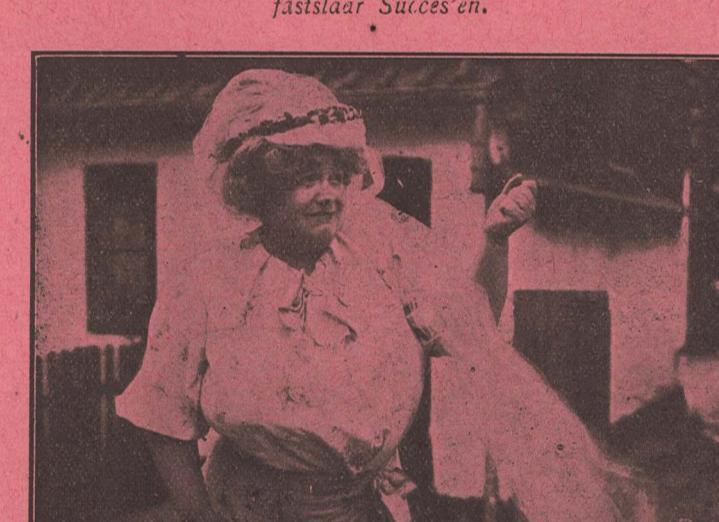
Af Poul Sarauw. - Optaget af Nordisk Films Comp.

PERSONERNE:

Jean Valeur, Student	Hr. Carl Alstrup.
Chanteloup, Sikkerhedsnaalefabrikant	Hr. Bertel Krause.
Madelaine, hans Datter	Frk. Stella Lind.
Baronesse Elvira de Compiegne	Frk. Olga Svendsen.
Ventour, Skrædermester	Hr. Frederik Buch.
Bobinet, Skomager	Hr. Christian Schröder.

Studenter, Kreditorer og Aktionærer i A/S Trø, Haab og Kærlighed.

Man skal helt tilbage til de store Alstrup-Lystspil for et Par Aar siden for at finde en Films-Farce, der kan staa Maal med denne. Et uimodstaaeligt Lune, et bedaarende Smil, en d'istig Handling, en bragende Latter — det er, hvad der skaber og fastlaaer Succes'en.

Hjem har et saa trøfast Publikum som Carl Alstrup? Hans Navn paa en Plakat — og Muset er udsøgt! Han er netop saa barok og vittig i sine Indfald, at vi alle morer os hjerteligt over ham, og dertil af Ydre just saadan, at mange af det smukke Køns smukke Medlemmer gerne saa sig i Besiddelse af en — Alstrupsk Kærligheds-Aktie!

Lørdag Kl. 8 og 9. Søndag Kl. 4, 5, 7, 8 og 9.

De øvrige Hverdage Kl. 8.

A/S TRO, HAAB OG KÆRLIGHED.

Af Paul Sarauw.

Den paa Gods og Guld saare fattige Student Jean Valeur stifter en Dag Bekendtskab med Millionærdatteren Madeleine Chanteloup. Han bliver straks forelsket i den unge Pige og lægger ikke Skjul paa sine Følelser for hende. Madeleine finder det imidlertid mest passende for en Dame af hendes Stand at vise sig overlegen og affejen-de over for sin nyeste Tilbeder, - skønt hun i Virkeligheden synes godt om ham.

Et Par af Jeans Kammerater, der har været Vidne til hans til-syneladende mislykkede Opræden som Don Juan, morer sig kosteligt over hans Nederlag og raader ham til for Fremtiden at lade være med at forelske sig i Millionærdøtre. Vennernes Drillerier gør blot Jean endnu mere opsat paa at vinde den unge Pige, - og han vædder med dem om, at hun, - inden der er gaaet et halvt Aar, - skal være hans Kone. - - -

Jean hører ikke til de Mennesker, der opsætter til i Morgen, - hvad der kan gøres i Dag. Han gør sig saa elegant som mulig og gaar straks hen til Millionæren og udbeder sig hans Datters Haand. Til hans ubehagelige Overraskelse er Herr Chanteloup ikke villig til at opfylde hans beskedne Ønske - men lader ham sætte paa Porten. Jean er ikke helt tilfreds med Bojlerfærdens Forløb, - men han trøster sig med, at selv om Slaget er tabt denne Gang, har han Tid til at vinde et nyt. Han spekulerer over, hvorledes han nu bedst skal gri-be Sagon an, - og Resultatet af hans Overvejelser bliver, at han sender Bud efter alle sine Kreditorer. Disse møder fuldtallige op med Skræder Ventour og Skomager Bobinet i Spidsen, - og for disse brave Mennesker udvikller Jean sin sidste, geniale Idé. Den gaar ud paa, at der skal dannes et Aktieselskab, - benævnet A/S Tro, Haab og Kærlighed, - til Fremme af Egteskab mellem ham og Millionærdat-

(A/S Tro, Haab og Kærlighed)

teren Madeleine Chanteloup. Kreditorerne skal være Hovedaktionærer i Selskabet og skal have udbetalt det dobbelte af deres Tilgodehavende den Dag, Medgiften falder. Forslaget modtages med almindelig Begejstring, - og man bestemmer, at Skræderen og Skomageren skal danne en Slags Kontrolkomité, - og at der skal averteres efter en Aktiekapital paa 50,000 Francs.

Den næste Dag finder Jean sit vellignende Portræt i Aviserne samt en indtrængende Opfordring til at anbringe 50,000 Francs i et solidt og rentabelt Foretagende, som det er hans Hensigt at starte.

Han føler sig overbevist om, at Annonen ikke skal gøre Virkning, og efter at han - ved sine Kreditorers Hjælp - er blevet udhalet som en Greve, tager han hen paa det Hotel, som han i Annonen har opgivet som Mødested. Skræderen og Skomageren følger ham, - iført et Par stilfulde Tjenerliberier.

Madeleine har ogsaa læst Avertissementet og forstaaet, at det er hendes frejdige Student, der søger Driftskapital. Gennem sin Sagfører stiller hun de 50,000 til hans Disposition - uden dog at røbe, at det er hende, Pengene kommer fra. - - -

Jean føler sig nu som en ren Krøsus og opsøger øjeblikkelig Millionären, for hvem han gentager sit Frieri. Nu er han ikke en fattig Student længere - men en velhavende Partikulier, - forklarer han. Dette gør dog ikke noget større Indtryk paa Millionären, - og Jean bliver for anden Gang smidt ud. Hverken den uheldige Friar eller hans Kreditorer er rigtig glade for den Vending, Sagen har taget, - men de fatter dog atter Haab, da Jean faar et Brev fra Madeleine, hvori hun forsikrer ham, at han er den eneste, hun vil giftes med. Desværre vil hendes Fader imidlertid have, at hun skal gifte sig med en Adelig. - - - En af Kreditorerne kommer nu pludselig i Tanke om, at han lige har læst i en Avis, at en adelig Frøken, der maa have været gift for at kunne opnaa et Familielegat, søger

(A/S Tro, Haab og Kærlighed)

et kun døgnvarigt Ægteskab med en nobel Herre, som til Gengæld vil faa Titel af Baron.

Jean er straks klar over, at det lige er noget for ham, - og han og hans uadskillige Følgesvende begiver sig straks ud til den ægteskabssøgende Dame, der er en Baronesse Elvira de Compiagne.

De venter at møsse hende i et pragtfuldt Slot, - men Slottet viser sig at være en prunktløs Daglejerhytte, - og Baronessen selv ligner mest af alt en ~~velnæret~~ Kokkepige. Man forstaar derfor, at Jean har mest Lyst til at løbe sin Vej, - men Skomageren og Skræderen tvinger ham til at blive, og før den ulykkelige Ægteskabskandidat er kommen rigtig til Besindelse, er han viet til Baronesse Elvira, hos hvem han altsaa er nødt til at tilbringe de første 24 Timer. Den nygifte Ungmø viser sig at være af et meget kærligt Gemyt, og Jean har det største Besvær med at holde hende paa Afstand. Omsider slaar dog hans Befrielses Time, - og han trækker sig skyndsomt tilbage med sit nyerhvervede Adelspatent i Lommen.

For tredie Gang opsøger han nu Millionæren, og da denne ser uigendrivelige Beviser for, at den standhaftige Bejler er blevet Baron, siden han sidst havde Fren af hans Besøg, modtager han ham med aabne Arme. Men ikke saa snart har Madeleine faaet Nys om, at der er kommen en Baron for at fri til hende, før hun flygter hjem fra - efterladende et Brev, hvori hun skriver, at hun ikke vil giftes med nogen Baron, og at hun søger Tilflugt hos sin elskede Student. Millionæren opdager hendes Flugt, finder Brevet, og da han af Datterens Kammerpige faar at vide, hvor den elskede Student bor, skynder han sig hen til hans beskedne Bolig. Han maa tilkalde Politiassistance for at faa Madeleine til at tage med sig hjem igen, - og Hovedaktionærerne i Aktieselskabet følger forbitrede efter den despotiske Fader.

Jean er imidlertid blevet ked af at vente og har allerede be-

(A/S Tro, Haab og Kærlighed)

sluttet sig til at tage sit gode Tøj og gaa, da Chanteloup kommer
slæbende med den ulykkelige Madeleine.

Først nu bliver hun klar over, hvem det er hendes Fader vil
have hende gift med og jublende kaster hun sig om Halsen paa Jean.

Saaledes gik det til at Jean vandt sit Væddemaal, - og kort
Tid efter kunde Aktionærerne i A/S Tro, Haab og Kærlighed notere
et tilfredsstillende Udbytte.

oooooooooooo000oooooooooooo

وَيُنْهَا إِلَى الْمَسْكَنِ الْمُنْبَرِ.

OOOOOOOOOOOOOOOO

BRAUTGENOSSENSCHAFT M. B. H.

Lustspiel in 3 Akten.

Personen:

Jochen Knäuel, stud. amor..... Herr Carl Alstrup
Schröppke, Fabrikant..... Herr Bertel Krause
Stella, seine Tochter..... Frl. Stella Lind
Elvira, Baronin von Edeltann..... Frl. Olga Svendsen
Zwirn, Schneider..... Herr Frederik Buch
Pechdraht, Schuster..... Herr Christian Schröder

Jochen Knäuel, offiziell stud. phil., in Wahrheit jedoch ein Jünger der läblichen Liebeswissenschaft, und seine gleichgesinnten Kommilitonen, ergehen sich im Freien, als vor ihren bewundernden Blicken ein entzückendes Persönchen auftaucht. Jochen steigt ihr dreist und gottesfürchtig nach und knüpft, ihren Hund als Ausgangspunkt benutzend, zunächst ein ziemlich einseitiges Gespräch an. Ja, die junge Dame erhebt sich sogar mit ostentativer Verachtung und bewegt sich in der Richtung der väterlichen Penaten von dannen. An der Pforte jedoch wendet sie sich noch einmal um und markiert einen sehr vielsagenden, allerliebsten Augenaufschlag.

Jochen Knäuel zerfliesst vor Rührung wie die Butter in der Pfanne. Er schwört den Freunden, er werde sich das reizende Dämmchen zu erobern wissen und schlägt schliesslich eine Wette vor. Und da er auf der Mensur berühmt ist wegen seiner tadellosen Abfuhren, entschliesst er sich, auch dem Vater seiner Zukünftigen, den Quarthieb sogleich zu versetzen. Mit einem neuen Schlips geschmückt, im übrigen aber höchst salopp gekleidet-es ist mal wieder Ebbe in seiner Kasse-steigt er dem Fabrikanten Schröppke, Millionär und Erzeuger der holden Stella, auf die Bude. Einem indischen Nabob gleich thront Schröppke im Inneren seines Palastes, und wer zu ihm gelangen will, muss zunächst einen Kanossagang an den Dienstboten vorbei antreten und seinen Weg mit Trinkgeldern pflastern. Der arme Jochen, der sich von seinen Kommilitonen ein paar Silberlinge gepumpt hat, ist bald völlig abgebrannt. Aber das Geld ist

nicht einmal nutzbringend angelegt; denn der Millionär wirft seinen Schwiegersohnkandidaten zur Türe hinaus, und Stella lässt sich nicht blicken.

O quae mutation rerum! Welche Wandlung der Dinge!

Aber Jochen Knäuel wäre nicht stud. amor., wenn er darüber den Mut verlieren würde. Durch seine Kommilitonen lässt er seine Gläubiger Zusammenrufen, den Schneider, den Schuster, den Wirt, die Wäscherin und den Kellner vom "Goldenen Löwen" und beantragt nach Versammlung dieser illustren Gesellschaft die Gründung einer Genossenschaft, welche den Zweck hat, alle Hebel in Bewegung zu setzen, um Stella, das Millionärstöchterlein, für ihn zu gewinnen. Am Tage seiner Hochzeit erhalten dann die Genossenschaftler aus der Mitgift eine Summe ausgezahlt, welche das Doppelte ihres Guthabens beträgt. Dieser Vorschlag erregt eine geradezu orkanische Begeisterung. Nachdem Schneider Zwirn und Schuster Pechdraht in den Aufsichtsrat gewählt worden sind, geht man hochbefriedigt auseinander. Bereits am nächsten Tage erscheint eine geradezu sensationale Annonce auf der ersten Seite des Intelligenzblatts.

!! Augen auf !!

Reichtum---Gewinn---Erfolg---Sensation

Hier sind sie!

(Photographie)

Jochen Knäuel, stud. amor.

Ist dieser junge Mann nicht vertrauenswürdig? Er sucht zur Verwirklichung einer phänomenalen Idee 50.000 Mark. Sprechstunde von 12-1, Hotel König.

- - - - -

Nachdem die Genossenschaft für eine würdige Bekleidung Jochens gesorgt hat und die beiden Aufsichtsräte in goldbetresste Lakeien umgewandelt worden sind, begibt sich der Zug zum Hotel König, das bereits von einer dichten Schar Interessenten umlagert wird. Der

Eindruck, den Jochen hervorruft, ist erschütternd. Leider hält er nicht lange vor. Denn als Jochen Zweck und Sinn seines Unternehmens auseinandersetzen will, werden nur entrüstete Proteste laut. Vielleicht würde die Brautgenossenschaft nie zu ihrem Gesellschaftskapital gekommen sein, wenn nicht die kleine Stella die Annonce gelesen. Sie beauftragt ihren Anwalt, die Summe dem stud. amr. Jochen Knäuel zur Verfügung zu stellen, ohne indessen ihren Namen zu nennen.

Da die Genossenschaft das Kapital verwaltet und Jochen nur die Zinsen erhält, kann er sich jetzt mit Fug und Recht einen Rentner nennen. In dieser gewichtigen Stellung versucht er sein Glück bei Papa Schröppke noch einmal. Diesmal fährt er im Auto vor dem Hause vor, neben dessen Eingang noch immer die uralte Droschke steht, die ihm zum ersten Mal als Folie seiner Bewerbungsvisite diente. Welch ein Aufstieg, welch eine Wandlung der Dinge! Sogar die Schröppkeschen Dienstboten merken mit Vergnügen auf ihren ausgestreckten Handflächen die Veränderung. Allein Schröppke hat noch immer kein Einsehen. Was bedeuten ihm 50.000 Mark! Nicht einmal die Unterhaltssumme für ein einziges Jahr lässt sich darzu zusammenrechnen. Jochen wird wieder an die Luft befördert, diesmal zu dem sehr trünenreichen Zorn des gnädigen Fräuleins, welche ihren "süssen" Studenten bereits masslos anhimmelt und von keinem anderen Freier wissen will. Sie schreibt sogleich ein verliebtes Briefchen, welche das Donnerwetter, das sich in der Brautgenossenschaft über dem Haupt des betrübten Jochen zusammenzieht, einigermassen zerstreut und den geknickten Mut der Genossenschaftler von neuen aufrichtet. Ein Mittel, den alten Schröppke doch noch umzustimmen, wird gesucht und gefunden. Die Baronin Elvira von Edeltann sucht zwecks Erlangung einer Erbschaft einen Gatten, der ihren Namen erhalten und auf Wunsch nach eintägiger Ehe die Scheidung erlangen würde. In Begleitung seiner Aufsichtsräte begibt sich Jochen in das Dorf, wo seine erlauchte Braut in einem strohgedeckten "Schlosse" residiert. Die

Formalitäten sind bald erledigt. Nach vierundzwanzigstündigter, hitziger Ehe, während welcher sich der arme Student in der Abwehr zärtlicher Küsse als musterhafter Fechter bewies, erscheint der Advokat mit den Scheidungsurkunden. Als Baron von Edeltann verlässt Jochen ^{die} fürstliche Residenz seiner Exgattin.

Im Besitze eines so vornehmen Titels glaubt sich Jochen berechtigt, andere Seiten aufzuziehen. "Ich habe beschlossen", teilt er dem Fabrikanten Schröppke mit, "Ihrem Fräulein Tochter die Ehre einer Bewerbung zuteil werden zu lassen und ersuche Sie, mich dieserhalb zu empfangen."

Schröppke ist von der Ehre, einen adeligen Schwiegersohn zu bekommen, geradezu geblendet. Stella teilt seinen Jubel allerdings nicht. Sie will nur ihren süßen Studenten. Hoch zu Ross stattet Jochen am Nachmittage den angekündigten Besuch ab. Ihm folgen die Aufsichtsräte, vorsichtshalber auf Ponies reitend, damit ein etwaiger Sturz nicht aus zu gewaltiger Höhe erfolge. Als Jochens jedoch festen Schrittes zur einen Tür hereintritt, flüchtet Stella aus der anderen. Zunächst ist Schröppke etwas verblüfft, in dem Baron einen so guten Bekannten wiederzufinden, als er jedoch einen Blick in Jochens Papiere geworfen hat, eilt er, um seine Tochter zu rufen. Doch die ist fort, und dem Vater bleibt nichts anderes übrig, als barhäuptig hinter ihr drein zu laufen, um die Weinende nach Hause zu schleppen. Wie erstaunt Stella, als sie in dem abscheulichen Baron den süßen Studenten wiedererkennt. Jauchzend fliegt sie ihm in die Arme, und die vollzählig versammelte Brautgenossenschaft gibt den Segen dazu.

- 4 - (Handwritten signature)

-ed nədəot doiz fənnig nifit nəməniçov os senki estimeñ mi
filet, "nənəcildəed edad doñ" .nəməixnliks nifit qrebsa ,qitidər
emliq eis teñidər nifitliq " ,tik ekspəqəkə nifit qəpəkəfəz nəmə
-etliq doiz ,eis edənure həm nəməliq nəməliq qandşewliq
".nəmətiqəz nə dəfəzə

The logo is circular with a stylized globe in the center. The word "NORDISK" is written in a large, bold, sans-serif font along the top inner edge. Along the bottom inner edge, the word "COMPAGNI" is written in a similar bold font. The globe features a grid pattern and some faint markings.

La société anonyme "Foi, Espérance et Charité".

Personnages:

Jean Valeur, étudiant. M. Carl Alstrup.
Chanteloup, fabricant d'épingles
de sûreté. . . . M. Bertel Krause.
Madeleine, sa fille. Mlle Stella Lind.
La baronne Elvire de Compiègne. . Mlle Olga Svendsen.
Ventour, tailleur. M. Fr. Buch.
Bobinet, cordonnier. M. Chr. Schröder.

Le pauvre étudiant Jean Valeur fait un jour la connaissance de Mademoiselle Madeleine Chanteloup. Il s'est tout de suite épris de la jeune fille et ne lui cache pas ses sentiments. Cependant Madeleine se montre fière et réservée envers son nouvel admirateur, malgré qu'elle l'aime en vérité.

Quelques camarades de Jean s'amusent beaucoup de sa défaite et lui conseille de ne plus s'éprendre de fille de millionnaires. Mais les taquineries de ses amis ne font que pousser Jean à gagner la jeune fille, et il parie qu'elle sera sa femme avant six mois.

Jean n'ajourne jamais une chose. Il se fait aussi élégant que possible, se rend chez le millionnaire et demande la main de sa fille. A sa grande surprise Mr. Chanteloup ne veut pas lui accorder sa demande, mais le fait jeter à la porte. Jean n'est pas satisfait du résultat, mais se console en disant que s'il a perdu une bataille maintenant il a le temps d'en gagner une autre. Après des méditations sérieuses pour savoir comment s'y prendre le mieux, il réunit tous ses créanciers. Tous s'y rendent avec le tailleur Ventour et le cordonnier en tête, et à ces braves gens il explique sa dernière idée: C'est de former sous la dénomination de "Foi, Espérance & Charité" une société anonyme dont l'objet sera le mariage de Jean avec Mlle Madeleine Chanteloup. Le jour où il touchera la dot, il paiera à ses créanciers le double de leur créance. La proposition est reçue avec enthousiasme général et on

(La société anonyme "Foi, Espérance et Charité") -2-

décide que le tailleur et le cordonnier formeront une sorte de conseil du surveillance, et qu'il faut chercher un capital social de 50.000 francs par la voie des annonces.

Le lendemain Jean trouve son portrait dans les journaux et une affiche proposant aux gens de placer 50.000 francs dans une entreprise de tout repos, qui donnera sûrement un bénéfice énorme.

Il est assuré que l'annonce fera effet et à l'aide de ses créanciers il est tiré à quatre épingles, quand il se rend à l'hôtel indiqué dans l'annonce pour le rendez-vous. Le tailleur et le cordonnier font les domestiques de Jean.

Madeleine a aussi lu l'annonce et comprend de suite que c'est son courageux étudiant qui cherche un capital. Par son avoué elle met la somme de 50.000 frcs. à sa disposition mais sans que son nom soit connu.

Jean se trouvant à présent comme un crésus, se rend immédiatement chez le millionnaire et renouvelle sa demande en mariage. Il n'est plus un pauvre étudiant, mais un rentier aisé; cela n'impressionne guère le millionnaire et Jean est de nouveau mis à la porte. Ni Jean ni ses créanciers ne sont contents de l'affaire, mais ils reprennent espoir quand Jean reçoit une lettre de Madeleine disant qu'elle ne se mariera qu'avec lui mais son père exige qu'elle épouse un noble.-Un des créanciers se rappelle tout à coup avoir vu dans un journal qu'une demoiselle noble devant justifier d'un acte de mariage pour avoir droit à un legs de famille, désirerait se marier pour 24 heures avec un monsieur distingué qui, pour prix du service rendu acquerrait le titre de baron.

Jean comprend que c'est là son affaire et se rend chez la dame, la baronne Elvire de Compiègne, qui demeure dans une

pauvre maisonnette. La baronne à l'air d'une cuisinière, et on comprend que Jean ait envie de filer, mais est pourtant forcé de rester et se laisse marier à la baronne, chez qui il est obligé de rester les premières 24 heures. Enfin sonne l'heure de la liberté et Jean se retire avec les titres de noblesse dans sa poche.

Pour la troisième fois Jean va trouver le millionnaire et lorsque celui-ci voit les titres de noblesse il le reçoit de bon coeur. Mais aussitôt que Madeleine a entendu qu'un baron est venu la demander en mariage, elle s'enfuit de la maison laissant une lettre dans laquelle elle dit qu'elle n'épousera pas un baron, mais est allé retrouver l'étudiant, son bien aimé. Le millionnaire découvre la fuite, trouve la lettre et s'informe de la demeure de l'étudiant, où il se rend à l'instant. Mais il est nécessaire de recourir à la police pour persuader Madeleine de retourner chez son père.

Cependant Jean s'ennuie et commence à s'habiller pour sortir, lorsque Chanteloup entre avec la malheureuse Madeleine. Ce n'est qu'à présent qu'elle comprend que c'est avec Jean que son père veut la marier, et *elle* se jette heureuse à son cou.

De cette manière Jean a gagné sa gageure et peu de temps après les actionnaires de la société anonyme "Foi, Espérance et Charité" peuvent toucher un dividende satisfaisant.

0 0 0 0 0 0 0 0 0

DO JE, ENTIÈREMENT DANS L'INTÉRÊT D'UNE CONVENTION PUBLIQUEMENT APPROUVEE PAR LES DEUX GOUVERNEMENTS, FAISONS CE QUI SUIT :

1. COMPTERAS D'ABORD LE MONTANT TOTAL DES EXPENSES DE TRAVAIL ET DE LOGEMENT, ET LAISSEZ-NOUS FAIRE UN BONNET DE CHANTIFÉE, QUI SERA POUR LA PARTIE DE CHANTIFÉE, PAYÉ PAR LE GOUVERNEMENT DE CHANTIFÉE, ET POUR LA PARTIE DE CHANTIFÉE, PAYÉ PAR LE GOUVERNEMENT DE CHANTIFÉE.

2. FAISONS ENsuite, POUR LA PARTIE DE CHANTIFÉE, UN DOCUMENT DÉCRIVANT LES EXPENSES DE TRAVAIL ET DE LOGEMENT, ET LAISSEZ-NOUS FAIRE UN BONNET DE CHANTIFÉE, QUI SERA POUR LA PARTIE DE CHANTIFÉE, PAYÉ PAR LE GOUVERNEMENT DE CHANTIFÉE, ET POUR LA PARTIE DE CHANTIFÉE, PAYÉ PAR LE GOUVERNEMENT DE CHANTIFÉE.

0 0 0 0 0 0 0